

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, Körnerova 2, Brno, zastoupeného advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., Štěpánská 45, Praha 1 proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Ředitelství silnic a dálnic s.p.**, Na Pankráci 56, Praha 4, zastoupen advokátem JUDr. Martinem Janouškem, Na Pankráci 127, Praha 4, **II. VODA Z TETČIC z.s.**, Hybešova 178, Tetčice, **III. Krajina Dluhonice, z.s.**, U Zbrojnice 3, Přerov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2023, čj. KUOK 29746/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 6. 2024, čj. 38 A 5/2023-186,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Projednávaná záležitost se týká stavby 3 stavebních objektů (SO) – SO 337 retenční nádrž č. 7 v km 81, 1; SO 343 záchytná usazovací nádrž č. 13 v km 83, 78; a SO 344 záchytná usazovací nádrž č. 14, které se staví v rámci stavby „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov.“

[2] Žalovaný dne 9. 3. 2023 rozhodl o odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení č. II a III proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouc (*magistrát*) ze dne 24. 11. 2021,

čj. SMOL/214123/2021/OZP/VH/Sko, kterým bylo výrokem I vydáno povolení k nakládání s povrchovými vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 2 a 5 zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona (*vodní zákon*), a výrokem II bylo vydáno stavební povolení dle § 15 odst. 1 vodního zákona a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., zákona o územním plánování a stavebním řádu (*stavební zákon*), ke stavbě výše uvedených stavebních objektů, a to tak, že toto rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku je potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (*krajský soud*), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i zrušení rozhodnutí magistrátu. V žalobě namítal nepřislušnost magistrátu rozhodovat o vydaném stavebním povolení. Podle žalobce jsou projednávané stavby součástí pozemní komunikace ve smyslu § 12 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích (*zákon o pozemních komunikacích*), a příslušným speciálním stavebním úřadem je tak Ministerstvo dopravy (*ministerstvo*), nikoliv magistrát (potažmo žalovaný). Předmětné stavby podle žalobce slouží k odvádění povrchových vod z tělesa dálnice D0136, tudíž se jedná o dálniční stavby. Závěr o tom, že jde o vodní díla, je tak chybný. Nadto žalobce uvedl, že mezi podklady chybí příslušné rozhodnutí o tom, že jde o vodní díla dle § 55 odst. 4 vodního zákona.

[4] Krajský soud žalobu zamítl a uvedl, že jelikož se jedná o vodní dílo, je možné povolení k nakládání s vodami vydat pouze současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu ve společném řízení (§ 9 odst. 5 vodního zákona). Příslušným správním orgánem pro rozhodování je proto vodoprávní úřad (v tomto případě magistrát), nikoliv ministerstvo jako specializovaný stavební úřad pro stavby dálnic dle zákona o pozemních komunikacích. Ve věci tedy nechybí ani rozhodnutí ve smyslu § 55 odst. 4 vodního zákona, neboť takový postup je žádoucí pouze v případě pochybností vodoprávního úřadu, zda se o vodní dílo skutečně jedná. Takové pochybnosti, s ohledem na charakter staveb, přitom nenastaly.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení a replika stěžovatele

[6] Žalobce (*stěžovatel*) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť tvrdí, že rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný.

[7] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu o kompetenci žalovaného (a magistrátu) rozhodovat o stavebním povolení nyní projednávaných SO. Podle stěžovatele mělo povolování těchto 3 stavebních objektů provádět ministerstvo, pokud ve stavebním povolení ze dne 30. 7. 2021 (čj. MD-35259/2021-510/100) v rámci povolování dalších 53 SO na dálnici D0136 rozhodlo mimo jiné i o 7 stavebních objektech, které mají shodnou funkci s nyní projednávanými 3 stavebními objekty. Jejich účelem je totiž odvádění dešťových znečištěných vod z povrchu dálnice D0136, takže jde o „dálniční“ stavby, a nikoliv o „vodní díla“. Tomu by měl odpovídat také povolovací režim.

[8] Uvedl-li žalovaný v rozhodnutí, že o příslušnosti magistrátu, resp. žalovaného, k vydání povolení pro 3 stavební objekty se rozhodlo již při umísťování dálnice D0136, nedoložil tato tvrzení příslušnými podklady, zejména vyhodnocením původu vod podle § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Bylo přitom povinností žalovaného, aby se

pokračování

s touto odvolací námitkou vypořádal a svá tvrzení doložil konkrétními písemnostmi (důkazy), které by se staly součástí odvolacího spisu. Rozdělení stavebních objektů na vodní díla a na ostatní díla totiž podléhá posouzení původu vody, tzn. závisí to na charakteru odváděných vod, pro které je stavební objekt určen. Je-li charakter vod odváděných z dálnice D0136 totožný pro všechny stavební objekty, není možné, aby se jejich charakter „střídal“ tak, že někdy o vodní dílo jde, a jindy nikoliv. Stěžovatel zdůrazňuje „cestování“ dešťových vod, které spadnou na dálnici jako znečištěné a pak jako vyčištěné skončí ve vodním toku: *„Na povrch dálnice v km 79,45 – 81,60 dopadne srážková voda, která je v zimním období navíc znečištěná posypovou solí, která pak odtéká kanalizací SO 307 (není vodní dílo) do retenční nádrže SO 337 (je vodní dílo), z ní pak teče do čerpací stanice SO 391 (není vodní dílo) a pak výtlakem přes SO 364 (je vodní dílo) do hlavního sběrače SO 309 (není vodní dílo) a končí v řece Bečvě.“* Není možné, aby totožná voda odváděná výlučně z povrchu dálnice D0136 mohla protékat na sebe navazujícími stavebními objekty, které střídají svá zákonná zařazení: *součást dálnice - vodní dílo - součást dálnice - vodní dílo.* To odporuje nejen logice, ale i znění § 12 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.

[9] Není prý zřejmé, proč některé stavební objekty vodními díly nejsou, takže je povolilo ministerstvo, a 3 stavební objekty (nyní projednávané), se shodnou funkcí, vodními díly jsou, takže je povolil žalovaný (jakožto vodoprávní úřad). Všechny tyto stavební objekty přitom slouží výlučně k odvádění dešťových znečištěných vod z dálnice, tzn. všechny měly být povolovány podle zákona o pozemních komunikacích jako speciálního zákona vůči stavebnímu zákonu, neboť až po vyhodnocení stavebních objektů podle tohoto zákona se rozhoduje, zda jsou součástí dálnice D0136, nebo nikoliv (pak připadá v úvahu vodní zákon). V tomto smyslu by mělo být stavební povolení vydané žalovaným jako nicotné zrušeno a nové stavební řízení by mělo probíhat před ministerstvem. Jsou-li závěry stěžovatele chybné, měl žalovaný doložit, že tyto 3 stavební objekty vodními díly skutečně jsou. Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť se odchýlil od jádra žalobního bodu, když ani on neprokázal a nedoložil, že neexistují žádné pochybnosti ohledně charakteru staveb 3 stavebních objektů.

[10] Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil všechna rozhodnutí vydaná v této věci, nebo alternativně navrhuje zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout, když setrvává na svém původním stanovisku, a sice že kasační stížností napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy a bylo řádně odůvodněno. Žalovaný se domnívá, že stěžovatel nebyl žádným způsobem zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, kterým dle § 2 s. ř. s. přísluší ochrana ve správním soudnictví.

[12] Ředitelství silnic a dálnic s. p. ve vyjádření uvedlo, že veškerá argumentace předestřená stěžovatelem kopíruje argumentaci uvedenou v žalobě, která je nedůvodná a s níž se již řádně vypořádal krajský soud. V argumentaci stěžovatele zcela absentuje tvrzení ohledně jakéhokoliv zásahu do jím hájeného práva na příznivé životní prostředí, na základě čehož je stěžovatel aktivně legitimován. Stěžovatel pouze namítá údajná procesní pochybení správního orgánu. V případě pochybností o tom, který správní orgán by měl být příslušný k vydání rozhodnutí v dané věci, je pak zapotřebí uplatnit zásadu decentralizace státní správy, tedy že o věcech by měly rozhodovat orgány, které jsou dané problematice věcně či místně nejbližší. Z podkladů souvisejících s územním řízením vedeným ve vztahu k projednávaným stavebním objektům přitom vyplývá, že ohledně otázky rozdělení objektů

na vodní díla a ostatní díla nepanovala žádná nejasnost. O uvedeném svědčí rovněž to, že příslušný dotčený vodoprávní úřad v této souvislosti nevydal rozhodnutí v tzv. pochybnostech podle ustanovení § 55 odst. 4 vodního zákona, které právě pamatuje na situace, ve kterých není zcela jednoznačné, zda se jedná o vodní dílo, či nikoliv. Nadto stěžovatel tuto námitku vznesl opožděně. Otázka rozdělení objektů na vodní díla a ostatní díla totiž byla posuzována již v rámci územního řízení. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[13] Osoba zúčastněná na řízení č. II. (VODA Z TETČIC z.s.) se ztotožňuje s argumentací stěžovatele. V průběhu přípravy stavby nebylo odůvodněno tvrzení správních orgánů, že 3 povolené stavební objekty, které jsou předmětem soudního sporu, skutečně jsou vodními díly, nikoliv součástí dálnice. Stavba dálnice D0136 probíhá podle zákona o pozemních komunikacích s využitím stavebního zákona a případně také jiných zákonů (včetně vodního zákona). Pouze zákon o pozemních komunikacích (a žádný jiný) určuje v § 12 součásti a příslušenství pozemní komunikace. Toto ustanovení je vždy prvotní při stanovení součástí a příslušenství projektované pozemní komunikace (zde dálnice D1). Pro stanovení typu stavebního objektu, tj. zda jde o součást dálnice, či nikoli, je vždy rozhodující původ vody, která stavebním objektem protéká či se v něm čistí nebo zadržuje. Teprve jde-li také o jiné vody než o *"povrchové vody z této komunikace"*, lze až následně s použitím vodního zákona zkoumat, zda tyto stavební objekty jsou, či nejsou vodními díly. Správní rozhodnutí jsou tak nezákonná a nepřezkoumatelná.

[14] Osoba zúčastněná na řízení č. III. (Krajina Dluhonice, z. s.) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[15] Stěžovatel v replice zejména uvedl, že jeho kasační stížnost obsahuje jen jediný bod: kompetentnost magistrátu rozhodovat o povolení předmětných 3 stavebních objektů, neboť mají sloužit výhradně k odvádění dešťových znečištěných vod z dálnice a mají být proto povolovány jako stavební díla podle zákona o pozemních komunikacích. Rozhodnutí o tom, že se jedná o vodní díla, přitom nejsou součástí spisu a žalovaný se touto námitkou nezabýval. Krajský soud se pak odchýlil od podstaty bodu 5 žaloby a dopustil se tak nepřezkoumatelnosti, jelikož neprokázal a nedoložil, že předmětné 3 stavební objekty jsou vodními díly. Důvodné pochybnosti stěžovatele proto nebyly v odvolacím ani soudním řízení vyvráceny. K námitce Ředitelství silnic a dálnic s. p. ohledně opožděnosti námitky o místní příslušnosti stavebního úřadu stěžovatel uvedl, že tuto námitku lze uplatňovat kdykoliv během řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z povahy věci je totiž zřejmé, že pouze u přezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu může Nejvyšší správní soud posoudit důvodnost námitky, která se týká jeho tvrzené nezákonnosti.

[17] Stěžovatel spatřuje *nepřezkoumatelnost* napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nevypořádal s podstatou předmětných stavebních objektů z hlediska toho, zda se jedná o stavební, či vodní díla. Tato námitka byla obsažena v 5. žalobním bodu a její podstatou bylo tvrzení, že kompetentním k povolení těchto stavebních objektů mělo být ministerstvo, a nikoliv magistrát.

pokračování

[18] K tomu se z obsahu napadeného rozsudku podává (body 74 a násl.), že krajský soud zdůraznil především okolnost, že magistrát rozhodoval nejen o umístění předmětných 3 stavebních objektů, nýbrž také o nakládání s vodami v souvislosti s těmito objekty. Je-li zapotřebí povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je možné povolení k nakládání s vodami vydat pouze současně se stavebním povolením k takovému dílu ve společném řízení (§ 9 odst. 5 věta první vodního zákona), což nastalo právě v tomto případě. Kompetentním správním úřadem je proto vodoprávní úřad, a nikoliv ministerstvo jako specializovaný stavební úřad pro stavby dálnic podle zákona o pozemních komunikacích.

[19] Jakkoliv je jistě pravda že krajský soud své úvahy mohl rozvést detailněji (což však lze uvést k většině soudních rozhodnutí), není možno stěžovateli přisvědčit, že by absence podrobnějších úvah krajského soudu vedla k jeho nepřezkoumatelnosti. Podstatné totiž je, že krajský soud sice je povinen vypořádat se s každým žalobním bodem, nicméně způsob tohoto vypořádání může být různý: někdy například postačuje poukázat na kogentní znění zákonné úpravy, jindy je třeba použít sofistikované interpretační metody a doktrinární závěry, v dalších případech lze pro stručnost využít odkaz na blíže označenou prejudikaturu s konstatováním, že není důvod se od ní jakkoliv odchylovat, a někdy se soud může v podstatných momentech ztotožnit s argumentací některého z účastníků řízení a nedává proto rozumný smysl ji podrobně opakovat. Měl-li tedy v nyní posuzované věci krajský soud za zjevné, že předmětný žalobní bod dostatečně řeší přímo zákonná úprava, na kterou odkázel, nespátňuje Nejvyšší správní soud v tomto jeho postupu stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jiná je samozřejmě otázka, zda krajským soudem učiněný závěr obстоjí z hlediska zákonnosti, nicméně to je již odlišný kasační důvod [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[20] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení namítané *nezákonnosti* napadeného rozsudku.

[21] Podle § 9 odst. 5 zákona o vodách (pozn. NSS: v tehdy platném znění), ze kterého vycházel krajský soud, platilo, že „*povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je možné vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu ve společném řízení, pokud se nejedná o vodní dílo již existující nebo povolené, nebo které bude povolovat ve společném územním a stavebním řízení podle zvláštního zákona jiný správní orgán než vodoprávní úřad.*“

[22] Stěžovatel oproti tomu poukazuje na § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, podle kterého „*[s]oučástí dálnice, silnice a místní komunikace jsou tunely, galérie, opěrné, zárubní, obkladní a parapetní zdi, tarasy, násypy a svahy, dělicí pásy, příkopy a ostatní povrchová odvodňovací zařízení, silniční pomocné pozemky*“. Podle odst. 3 stejného zákonného ustanovení „*kanalizace, včetně úprav k odvádění vody, lapolů a sedimentačních nebo retenčních nádrží, je součástí dálnice, silnice nebo místní komunikace jen tehdy, slouží-li výlučně k odvádění povrchových vod z této komunikace. V ostatních případech je součástí pouze dešťová vpust s šachtou a přípojkou do kanalizačního řádu.*“

[23] Podstatou polemiky mezi účastníky řízení je okolnost, který správní úřad je oprávněn vydávat příslušné povolení. Tato kompetence se totiž odvozuje právě z povahy předmětných stavebních objektů. Buď je jejich primární funkcí nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla – a pak se jedná o *vodní dílo*; anebo předmětné stavební objekty mají sloužit výlučně k odvádění povrchových vod z komunikace a v tomto

případě je namístě hovořit o *stavebním díle*. Je tedy zřejmé, že určujícím faktorem pro toto odlišení je dominantní funkce daného stavebního objektu, což je ovšem otázka primárně technická, a nikoliv právní. Zároveň je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že stěžovatel nezpochybňuje okolnost, že v případě stavby dálnice je nezbytné ji opatřit i zařízeními, která slouží k jejímu odvodňování. Podstata tohoto řízení proto nespočívá v ničem jiném než v určení, který správní úřad je příslušný k vydání stavebního povolení. Přitom je ze shora uvedeného zřejmé, že proces povolování vodního díla je náročnější, a to z důvodu povahy tohoto díla, což se projevuje rovněž tím, že režim jeho povolování se řídí vodním i stavebním zákonem. Stěžovatel tak ve skutečnosti (a poněkud zjednodušeně vyjádřeno) namítá, že nezákonnost povolení předmětných stavebních objektů je dána tím, že byl namísto „jednoduššího“ povolení zvolen náročnější postup a zkoumání, což ovšem – materiálně nazíráno – nedává příliš velký logický smysl.

[24] S ohledem na právě uvedené Nejvyšší správní soud předesílá, že mu nepřísluší technicky hodnotit, porovnávat a následně právně klasifikovat další stavební objekty, na které byla vydána stavební povolení v jiných řízeních, neboť jeho úkolem je přezkoumat pouze nyní napadená rozhodnutí. Podstatná část argumentace stěžovatele přitom spočívá právě v tom, že předmětné stavební objekty porovnává s ostatními stavebními objekty, když například tvrdí, že na stejné dálnici bylo povoleno dalších 53 stavebních objektů, přičemž 7 z nich má údajně stejnou funkci. Touto námitkou se ovšem zdejší soud nezabýval. Z povahy věci je totiž zřejmé, že smysl a podstata každého takového správního řízení spočívá v individualizovaném hodnocení každého jednotlivého navrhovaného stavebního objektu (jeho funkčního určení) a nedává proto rozumný smysl, aby správní soudy následně (byť i jen nepřímo) fakticky přehodnocovaly výsledky těchto řízení a vydaná rozhodnutí a nutně prováděly dokazování k povolování jiných stavebních objektů, a to dokonce i tehdy, když by tato rozhodnutí nebyla napadena správními žalobami. Tuto kasační námitku proto uzavírá Nejvyšší správní soud tím způsobem, že se nebude vyjadřovat k účelu a funkci jiných stavebních objektů, než které byly předmětem správního a soudního řízení v této věci.

[25] V nyní posuzované věci pokládá Nejvyšší správní soud za podstatné, že magistrát napadeným rozhodnutím povolil podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 2 a 5 vodního zákona „*nakládání s povrchovými vodami – vzdouvání, akumulaci, jiné nakládání (podchycení dešťových vod z dálnice)*“ na blíže specifikovaných pozemcích (výrok I), přičemž současně povolil podle § 15 odst. 1 vodního zákona a § 115 stavebního zákona provedení stavby 3 vodních děl – 2 záchytné usazovací nádrže a 1 retenční nádrž (výrok II). Podle § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona přitom platí, že povolení k nakládání s vodami je třeba „*a) jde-li o povrchové vody a nejde-li při tom o obecné nakládání s nimi 1. k jejich odběru, 2. k jejich vzdouvání, popřípadě akumulaci.*“ Nejvyšší správní soud se proto domnívá, že magistrát postupoval přesně v intencích citované zákonné úpravy.

[26] Tomuto rozhodnutí magistrátu ostatně předcházelo vydání závazného stanoviska Magistrátu města Olomouce, odboru životního prostředí, oddělení vodního hospodářství ze dne 24. 1. 2019, čj. SMOL/014660/2019/OZP/VH/Huc, na základě žádosti podané Ředitelstvím silnic a dálnic, s. p., ze kterého se podává, že předmětné 3 stavební objekty byly označeny za vodohospodářské objekty, které jsou vodními díly ve smyslu § 55 vodního zákona a bude k nim proto vydáváno povolení vodoprávního úřadu. Již z tohoto závazného stanoviska proto bylo zřejmé, které vodohospodářské objekty budou představovat vodní díla, a které nikoliv.

pokračování

[27] Stejný závěr vyplynul také z Koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Přerova, odboru stavebního úřadu a životního prostředí ze dne 26. 10. 2020, čj. MMPr/204197/2020/STAV/ZP/Tes, který jako příslušný vodoprávní úřad vydal souhlas podle § 17 vodního zákona s tím, že uvedené stavební objekty jsou vodními díly podle § 55 vodního zákona, přičemž ke stavebním objektům SO 337, SO 343 a SO 344 je také třeba povolení k nakládání s vodami, které vydává vodoprávní úřad. Toto stanovisko je součástí správního spisu a z rozdělovníku je patrné, že bylo zasláno na vědomí i stěžovateli. Není proto pravda, že ve spise není obsažen žádný doklad o tom, že předmětné 3 stavební objekty jsou vodními díly. Ostatně, stěžovatel na toto stanovisko výslovně reagoval např. dne 6. 3. 2023 v podání označeném jako „*vyjádření k novým podkladům v odvolacím spise...*“.

[28] Součástí vyžádaného spisu jsou také technické popisy předmětných stavebních objektů, z nichž je dostatečně patrné, že jejich účelem nemá být „výlučně“ odvádění povrchových vod z komunikace (dálnice), nýbrž také např. odlučování ropných látek prostřednictvím koalescenčních ploch, soustředěných do zasunovacích kazet, nebo zachytávání nerozpuštěných látek a zabraňování případným únikům ropných látek. Je tedy zřejmé, že povolovací řízení bylo vedeno zcela v souladu se zákonem a s ohledem na povahu daných stavebních objektů.

[29] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatele ohledně absence odůvodnění rozdělení stavebních objektů na vodní díla a na díla ostatní. Toto rozdělení je totiž dáno primárně jejich stavebně technickým určením a provedením, což je právě okolnost, kterou posuzuje vodoprávní úřad jako k tomuto účelu odborně vybavený orgán státní správy. V nyní posuzované věci přitom toto rozdělení dostatečně plyne ze shora citovaného závazného stanoviska věcně příslušného vodoprávního úřadu (Magistrát města Olomouce, odbor životního prostředí, oddělení vodního hospodářství).

[30] Jak se přitom podává již ze shora uvedeného, stěžovatel nepolemizuje s tím, že by předmětné stavební objekty neměly být povoleny, nýbrž v podstatě pouze zpochybňuje, zda měly být povoleny v (některých ohledech) náročnějším „vodoprávním režimu“. Nejvyšší správní soud se na základě takto koncipované námitky a s ohledem na všechny shora uvedené okolnosti věci nedomnívá, že by tímto způsobem mohlo být dotčeno některé subjektivní veřejné právo stěžovatele.

[31] K námitce stěžovatele, že ve správním spise není obsaženo rozhodnutí podle § 55 odst. 4 vodního zákona, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto rozhodnutí (tzn., zda jde o vodní dílo) se vydává „v pochybnostech“, tedy z moci úřední, a nikoliv na návrh. Jak přitom již konstatovali žalovaný a také krajský soud v napadených rozhodnutích, v nyní posuzované věci tyto pochybnosti s ohledem na charakter povolovaných staveb nenastaly. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci

neměl úspěch; žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[34] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud však osobám zúčastněným na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2024

Vojtěch Šimíček
předseda senátu